

1. Neděle po Zjevení Páně, 10. 1. 2010

Introitus: *Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží.* Římanům 8,14

Ale když přišel Kristus, velekněz, který nám přináší skutečné dobro, neprošel stánkem zhotoveným rukama, to jest patřícím k tomuto světu, nýbrž stánkem větším a dokonalejším.

A nevešel do svatyně s krví kozlů a telat, ale jednou provždy dal svou vlastní krev, a tak nám získal věčné vykoupění.

Jestliže již pokropení krví kozlů a býků a popel z jalovice posvěcuje poskvrněné a zevně je očišťuje, čím více krev Kristova očistí naše svědomí od mrtvých skutků k službě živému Bohu! Vždyť on přinesl sebe sama jako neposkvrněnou oběť Bohu mocí Ducha, který nepomijí.

Proto je Kristus prostředníkem nové smlouvy, aby ti, kdo jsou od Boha povoláni, přijali věčné dědictví, které jim bylo zaslíbeno – neboť jeho smrt přinesla vykoupění z hříchů, spáchaných za první smlouvy.

Při závěti se musí prokázat smrt toho, kdo ji ustanovil. Jen závět' zemřelých je totiž platná; nemá však platnost, dokud žije ten, kdo ji ustanovil. Proto ani první smlouva nebyla uzavřena bez vylití krve; když Mojžíš všemu lidu oznámil všechna přikázání podle zákona, vzal krev telat a kozlů, vodu, červenou vlnu s yzopem a pokropil knihu Zákona i všechn lid. A řekl jim: „Toto je krev smlouvy, kterou s vámi uzavřel Bůh.“ Podobně pokropil krví i stánek a všechno bohoslužebné náčiní. Podle zákona se skoro vše očišťuje krví, a bez vylití krve není odpuštění.

(Židům 9, 11-22)

Neboť já již budu obětován, přišel čas mého odchodu. Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavřín spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod...

...Při mé první obhajobě nikdo při mně nebyl, všichni mě opustili. Kéž jim to Bůh nepočítá!

Pán však při mně stál a dal mi sílu, abych mohl dovršit zvěstování evangelia, a slyšeli je všichni pohané; a byl jsem vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ze všeho zlého a zachová pro své nebeské království. Jemu patří sláva na věky věků, amen.

(2. Timoteovi 4, 6-8 a 16-18)

Mojžíšovy kvality? Kdepak! Svrchovaný Boží záměr!

Když se na cestě chystali nocovat, střetl se s ním Hospodin a chtěl ho usmrtit. Tu vzala Sipora kamenný nůž, obřezala předkožku svého syna, dotkla se jeho nohou a řekla: „Jsi můj ženich, je to zpečetěno krví.“ A Hospodin ho nechal být. Tehdy se při obřizkách říkalo: „Jsi ženich, je to zpečetěno krví.“ (Exodus 4, 24-26)

Děs se světe! Kázat budu na tento nepříliš jasný text a spojím jej se slovem, které nám – jako sboru – svěřil Pán Bůh na rok 2010.

Především musím udělat jednu poznámku na začátek. Navykli jsme si používat výraz *pokrevní příbuzenství* tam, kde se někdo narodil mamince a tatínkovi. Kdo není takto narozen, není pokrevním příbuzným. Židovský svět viděl tyto okolnosti jinak! Krev, která spojovala do jednoho rodu, byla krví oběti. My nemáme rádi řečnění o intimitách, ale tady je to třeba: Mužská obřizka, která se dělala v mnoha jiných kulturách, nejenom v Izraeli, kde ji dostal Abrahám příkazem (Genesis 17, 9-14), byla v Izraeli znamením smlouvy a krev při ní prolitá byla krví stvrzující tu smlouvu. První soulož manželského páru a krev při ní prolitá, protože žena po té noci už nebyla panou, byla krví, která stvrzovala manželskou smlouvu. A konečně krev Kristova, jak tu nad prostřeným stolem za chvíli budu připomínat, byla stvrzením nové smlouvy o naší spáse. Jak se píše v listu Židům, který jsme četli.

Mojžíš se vzpíral Božímu povolání. Nikdy při tom ale nevyslovil, že má ženu Sipporu, Madianku původem pohanku. A že mu s ní není příliš lehké. Poznámka zašeptaná do textu z nebes, která je napsána až v Numeri 12, 3, připomíná, že je *Mojžíš nejtišším ze všech lidí na tváři Země*. Je napsána v souvislosti vzpoury Mirijam a Árona, kteří viděli, že právě Mojžíšovo manželství je vážným problémem¹. Jeho žena je tajemstvím Mojžíšovy neschopnosti! A dost možná byl Mojžíš opravdu svou ženou limitován! Už to, že se vydali na Boží cestu a Mojžíšův syn Geršóm nebyl obřezán, je toho znamením. Odpovědnost za jeho obřezání měl samozřejmě Mojžíš, ale ve chvíli, kdy chtěl Hospodin usmrtit Mojžíše, Sippora okamžitě věděla, o co jde. Měla v tobolce kamenný nůž, který se jinak nepoužíval. Byl k jednomu účelu. Jakoby pro jistotu. Mojžíš také věděl, o co jde! Kdyby Mojžíšovi Hospodin vzal život, *měl by to Mojžíš za sebou*. Toho se nebál. Věděl, že na této misi jde o holý život.

Můžeme s trochou odvahy říci, že Mojžíš se Sipporou na to téma měli mnoho hádek a bývalo doma dusno. Sippora prostě nechtěla být příbuznou s Pánem Bohem, s těmi podivnými lidmi v Egyptě už vůbec ne, měla svoje názory, svoje představy a svůj režim života. *“Já nejsem Mojžíšová, zvykni si, jsem a zůstanu Reúelová...”* můžeme si přehrát kousek z debaty, když známe její rodné jméno. S Mojžíšem šla, ale chtěla zůstat svou. A ani děti nechtěla dát tomu divnému Mojžíšovu světu a jeho Bohu. Mojžíš o tom nikdy nic neřekl. To, že *neumí mluvit*, není tak, že by koktal, jak se říká v jednom židovském vtípku: *“Kam chceš Mojžíši, abych vedl lid z Egypta?” a on odpovídá Hospodinu: “No do Ka-Ka-Ka...” Ten po trpělivé chvílce pomáhá Mojžíšovi: “Dobře povedu vás do Kanánu!” Vtíp dodává: Škoda, že se Mojžíš nevyjádřil, byli by Židé dnes rovnou v Kalifornii...* Mojžíš svou neschopností mluvit myslel něco jiného: *“Ani svou ženu neumím přesvědčit, jak bych přesvědčil celý svůj národ a nebezpečného faraona k tomu!?”*

Jistě to znamená leccos, ale hned můžeme říci, že Pán Bůh ve svém díle není závislý na dokonalých lidech, dokonalých manželstvích a všestranně vyrovnaných rodinách. Pomádová manželství s dokonale vyladěnými partnery nejsou nezbytně nutná pro Boží vítězství! Svoje plány Pán Bůh dokončuje *navzdory* všemu pozemskému a lidskému, co nás omezuje. Tak se dá také rozumět slovu pro tento rok: Apoštol Pavel na konci svého života v římském vězení nebyl vůbec *v pohodě*, jak se dnes říká, mnozí jej opustili. Ale byl si jist výsledkem: *Pán mě vysvobodí ze všeho zlého a zachová pro své nebeské království*. Pán Bůh to dotáhne do závěru, zní povzbuzení z tohoto textu.

Vraťme se ale k příběhu: Sippora povalila Geršoma (to nebylo už žádné osmidenní mimino vhodné pro obřizku) a okamžitě provedla dost bolestivou operaci. Předkožku pak položila Hospodinu k nohám, text připouští verzi *nabídla* (jako oběť) *do ohanbí*, a vyznala se, že je Boží příbuznou, dokonce to vyjádřila slovy, že jeho *nevěstou*, Bůh je její *ženich skrze krev*. Já jsem od této chvíle nejen Mojžíšová, ale i *Hospodinová*! Váže nás přízeň, proto přestaň ohrožovat Mojžíše na životě a pusť nás dál!² To byl výsledek nočního zápasu, který se klade ke všem nočním bojům o budoucnost: Abrahamovu, Jákobovu, Rút, Samuele, či dalších - i samotného Pána v zahradě Getsemany.

Mojžíš v tu chvíli dostal jasnou zprávu. Pán Bůh Sipporu zvládne! (A nejde tady jen o ženy, přátelé! Jde tu i o muže!) A Mojžíš zvládne svoje úkoly v Egyptě a na cestě do zaslíbené země, i když si mnohdy bude připadat nemožným a neschopným! I to, že dostal mluvčího Árona, to není jen rozumné navýšení managementu. To je pomoc zvláštním podmínkám Mojžíšova života.

¹ Septuaginta spekuluje o tom, že podle Numeri 12 jde o další sňatek Mojžíšův s etiopskou ženou.

² Vynikající a strhující výklad starozákonníka Jana Hellera je v knize *Znamení odkazující k nebi*, vydané ve Vyšehradě, 2007, str. 129-134

Co si máme odnést?

1. Pán Bůh má svoje cíle a dojde až k nim navzdory našim neschopnostem! Je to zpráva pro naše noční hrůzy.
2. Má své způsoby, jak pracovat s lidmi, kteří mají svou hlavu a paličatě si prosazují svoje verze života.
3. Pro krev oběti Ježíše Krista jsme jeho příbuzní, jsme jedna rodina a můžeme zasednout ke stolu, pojíst se svým Pánem chleba a zapít smlouvu kalichem vína.

V něm je přece vtělena všechna plnost božství; v něm jste i vy dosáhli plnosti. On je hlavou všech mocností a sil. V něm jste obřezáni obřízkou, která není udělána lidskou rukou; obřízka Kristova je odložením celého nevykoupěného těla. S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých. (Koloským 2, 9-12)